

Arrest

nr. 223 235 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer/, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1969

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Noorderkempen op 003/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september /oktober 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 03/04/2019 door de PZ Noorderkempen en verklaart dat hij niet terug naar Eritrea kan omdat hij schrik heeft hij heeft zijn vrouw en kinderen achtergelaten in Eritrea.

Hoewel hij zelf niet verklaart dat hij een transitmigrant op weg naar het Verenigd Koninkrijk is, nemen we aan dat dat wel het geval is. Hij werd immers aangetroffen samen met twee anderen terwijl hij een gekende route nam naar een parking vanwaar er ingeklommen wordt in vrachtwagens met bestemming UK.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkenen verklaart geen familie of kinderen in België te hebben. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september /oktober 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 03/04/2019 door de PZ Noorderkempen en verklaart dat hij niet terug naar Eritrea kan omdat hij schrik heeft .hij heeft zijn vrouw en kinderen achtergelaten in Eritrea.

Hoewel hij zelf niet verklaart dat hij een transitmigrant op weg naar het Verenigd Koninkrijk is, nemen we aan dat dat wel het geval is. Hij werd immers aangetroffen samen met twee anderen terwijl hij een gekende route nam naar een parking vanwaar er ingeklommen wordt in vrachtwagens met bestemming UK.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend

zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkenen verklaart geen familie of kinderen in België te hebben. Er is geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds september /oktober 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen."

1.2 Verzoeker wordt vervolgens vrijgesteld op 9 april 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen een exceptie wegens gebrek aan belang opwerpt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op hetgeen volgt.

Verweerder betoogt dat *"De beslissing tot terugleiding waarvan sprake is in haar huidige vorm evenwel nog geen aanvechtbare beslissing omdat het land van bestemming in deze beslissing nog moet worden bepaald: (...)".* Verzoeker stelt dat verweerder dit betoog niet zonder meer kan veralgemenen en stellen dat verzoeker *"erkent"* dat *"de bestreden beslissing"* geen *"uitvoerbare beslissing"* vormt en: *"Hij toont dan ook niet aan wat het belang is bij een nietigverklaring ervan"*. De exceptie van gebrek aan belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing kan dan ook niet worden aangenomen. Wat het betoog van verzoeker aangaande de aanvechtbaarheid van de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, verwijst de Raad naar onderstaande bespreking.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van artikel 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009, en

met artikel 5, c) van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008, over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna Terugkeerrichtlijn). Verzoeker verwijst tevens naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3. MIDDELEN

3.1. “Met betrekking tot de nietigverklaring

De beslissing tot teruggeleiding naar de grens in hetzelfde formulier Bijlage 13SEPTIES is een van de bestreden beslissing die de verwijdering naar Eritrea beoogt te onderscheiden beslissing wanneer deze er toe leidt dat verzoekende partij naar een ander land dan deze van de bestreden beslissing wordt verwijderd (Verenigde Kamers RW 8 februari 2018, nr. 199.329).

De beslissing tot teruggeleiding waarvan sprake is in haar huidige vorm evenwel nog geen aanvechtbare beslissing omdat het land van bestemming in deze beslissing nog moet worden bepaald:

«De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.».

Indien de nationaliteit die verzoekende partij opgaf wordt bevestigd dan blijft het land van bestemming Eritrea en is er geen onderscheiden beslissing.

Verzoekende partij uitte haar wil om naar het Verenigd Koninkrijk door te reizen en aldaar asiel aan te vragen waardoor zij impliciet asiel aanvraag (RVV 11 juni 2018, nr. 205.154).

Verzoekende partij kan niet naar Eritrea terug keren omdat zij na reeds 3 jaar legerdienst te vervullen dat wil zeggen langer dan de wettelijke vastgelegde termijn van 16 maanden voor de dienstplicht (zie stuk nr. 3; CIA (2016:274). The CIA World Factbook 2 017. New York, NY: Skyhorse Publishing) deserteerde en illegaal het land verliet. Op het ontlopen van de militaire dienstplicht zelfs wanneer deze neerkomt op uitbuiting en het illegaal verlaten van het land staan zware straffen (ibidem, p. 274; zie stuk nr. 4, United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, juli 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b4f28fb7.html>. pp. 45-47/61) die beide hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen inhouden in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Verwerende partij heeft dit niet onderzocht.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

Verwerende partij betwist de nationaliteit van verzoekende partij niet die zij in de bestreden beslissing onder de rubriek De zinsnede: "en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven" verandert niets aan de vaststelling dat de bestreden beslissing enkel en alleen van deze nationaliteit uitgaat.

Hieruit volgt dat het non-refoulement beginsel ten aanzien van Eritrea moet worden onderzocht.

Hierover heeft verzoekende partij verklaard dat zij niet kan terugkeren omdat zij na onwettige verlengingen van haar dienstplicht zij "deserteerde" en illegaal het land verliet (zie hoger).

De Home Office van het Verenigd Koninkrijk wijst in haar rapport van juli 2018 er op dat de mensenrechtenschendingen in Eritrea wijdverbreid zijn en dat de legerdienst voor onbepaalde tijd loopt waardoor geen ontslag van dienstplicht wordt verleend en waardoor elk illegaal vertrek gezien wordt als desertie of landverraad met gevangenzetting onder onmenselijke omstandigheden bij terugkeer dat

gelijkstaat aan slavernij en dwangarbeid (zie stuk nr. United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, juli 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b4f28fb7.html>, pp. 46-47; alsook de vele verwijzingen onder andere naar de rapporten van de OHCHR Speciaal Rapporteur).

Om deze redenen kan verzoekende partij niet naar Eritrea zonder reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen terugkeren.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geenszins enig onderzoek voerde terwijl zij vanuit haar wettelijk opdracht het voorgaande wist of minstens had moeten weten en ingevolge de positieve onderzoekspllicht die op haar schouders rust dit had moeten onderzoeken.

Wat zij niet deed.

Verzoekende partij heeft evenmin middels een gehoor dat zij afnam hiernaar gepeild hoewel zij zorgvuldigerwijze daartoe is gehouden ten einde de beslissing met volledige kennis van zaken te kunnen nemen.

Verwerende partij had verzoekende partij degelijk moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en hierbij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid te bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Wat niet gebeurde. Verzoekende partij kan pas in het kader van onderhavig onderzoek de relevante documenten neerleggen (zie stuk nr. 3) en deze toelichten.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Darntne en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Deze tekst omvat volgens de toelichting de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996 nr. 25964/94 en EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88 (X. , Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24).

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94, § 40; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, § 88). De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december 1996, ibidem, § 40; EHRM 7 juli 1989, ibidem, § 88).

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94, § 41).

Het motief in casu dat rekening wordt gehouden met artikel 74/13 (vragen naar het gezinsleven of de medische toestand van verzoekende partij) en 74/14 (risico op onderduiken) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 volstaat hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt terwijl verzoekende partij op gedocumenteerde wijze het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in haar hoofde bij verplichte terugkeer zoals hiervoor werd besproken aantoonde.

De ingeroepen motieven zijn niet pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht en het verbod op refolement.

§. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen of machtoverschrijding herstellen.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn.

Hij betoogt dat de beslissing geen uitvoerbare beslissing vormt, maar als de Eritrese nationaliteit bevestigd zou worden, er geen nieuwe beslissing zal worden genomen. Hij zou niet kunnen terugkeren naar Eritrea wegens de dienstplicht en artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker erkent dat de bestreden beslissing geen uitvoerbare beslissing vormt. Hij toont dan ook niet aan wat het belang is bij een nietigverklaring ervan.

Bovendien werd verzoeker inmiddels in vrijheid gesteld en maakt hij op geen enkele wijze het voorwerp uit van een gedwongen verwijderingsmaatregel met bestemming Eritrea. Hij staat hem vrij indien hij effectief de bescherming beoogt van de Belgische autoriteiten, een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, waarbij hij zijn vrees t.o.v. Eritrea kan uiteen zetten en zijn relaas laten onderzoeken door de gespecialiseerde Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Het staat hem vrij al dan niet terug te keren naar Eritrea, reden waarom een schending van artikel 3 EVRM niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij heeft zich in de bijlage 13septies er uitdrukkelijk en expliciet toe verboden om, nadat de grens zal zijn bepaald, een nieuwe terugleidingsbeslissing te nemen.

Tegen die nieuwe terugleidingsbeslissing, nadat is vast komen te staan naar welk land verzoeker kan worden teruggeleid, zal hij een rechtsmiddel kunnen aanwenden. Die garantie wordt verzoeker uitdrukkelijk gegeven in de thans bestreden beslissing.

Voorts betwist verzoeker niet dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 7, alinea 1, 1 van de vreemdelingenwet nu hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten. Evenmin betwist hij dat er een risico op onderduiken bestaat nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft getracht te regulariseren.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, worden derhalve niet betwist of weerlegd en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3 Verzoeker verwijst naar de bescherming die wordt verleend door artikel 19, § 2 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 6, 7 en 8 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn legt de relevante definities vast die in artikel 1 van de vreemdelingenwet worden hernomen. Zo wordt bepaald:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt reeds dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel houdt immers voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de terugleiding naar de grens gemotiveerd: *“Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”* Hiermee wordt slechts een intentie weergegeven om, op een niet nader bepaald tijdstip in de toekomst, een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen eens de grens is bepaald en eens het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht. Uit de gegevens waarover de Raad op het ogenblik van het in beraad nemen van de zaak beschikt, blijkt dat nog steeds geen dergelijke nieuwe terugleidingsbeslissing werd getroffen.

Daarnaast neemt deze intentie tot het nemen van een nieuwe terugleidingsmaatregel niet weg dat de thans bestreden akte ook reeds een beslissing tot terugleiding naar de grens bevat. In de bestreden akte van 3 april 2019 wordt nergens uitdrukkelijk vermeld dat de erin vervatte terugleidingsbeslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Integendeel geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, *“zonder verwijl”* zal worden teruggeleid naar de grens *“met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*.

Er kan bovendien niet redelijkerwijs betwist worden dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt dus wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs 241.623 en 241.625). *In casu* klemt dit des te meer omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat ook reeds gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied.

Bijgevolg kan niet worden betwist dat de gemachtigde verzoeker op grond van de thans bestreden akte “zonder verwij” kan verwijderen naar Eritrea (vermelde nationaliteit in de bestreden beslissing).

De Raad herhaalt dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld tot een later tijdstip. Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden afgegeven ‘*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*’. Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dit kader tevens gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *“Asalya t. Turkije”* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhindert, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 *illusoir* maakt.”)

In de bestreden akte kan worden gelezen: *“Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”*

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden akte dat de gemachtigde het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld naar een later, niet bepaald en niet voorzienbaar tijdstip. De handelwijze van de gemachtigde is dan ook in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en ontnemt verzoeker elk effectief rechtsmiddel, zoals hiervoor geschetst. Bovendien weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan, een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) is die de gemachtigde een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden

beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat verweerder op grond hiervan verzoeker naar zijn land van herkomst, *in casu* Eritrea, kan verwijderen.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Het is ook niet helemaal duidelijk uit de bestreden beslissing en uit de nota of verweerder zinnens is een gehele nieuwe beslissing te nemen die de bestreden akte volledig vervangt of anderszins vervangt, dan wel van zinnens is enkel een beslissing te nemen tot het bepalen van de grens waarbij het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder blijft gehandhaafd. Wat er ook van zij, dit gegeven doet geen afbreuk aan wat hierboven reeds werd gesteld, met name dat de gemachtigde reeds ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten diende te onderzoeken of deze beslissing in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde nagelaten heeft om bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald in de Terugkeerrichtlijn. Door te stellen dat de grens later zal worden bepaald na een toekomstig onderzoek van artikel 3 van het EVRM, heeft verweerder de verzoeker bovendien in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft het risico dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel kan inhouden op schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN